

Text per a la final de la categoria B (4t de segona ensenyança, 4t d'ESO i *seconde*)

El Pere havia sentit les històries que explicava l'Anton: que hi havia guies i passadors que duïen armes i pocs escrúpols. Que n'hi havia que es feien passar pel que no eren. Que alguns contrabandistes violents ara traficaven amb persones. Que hi havia lladres. Maquis. Nazis. Ell havia de protegir el Mas. Però tenia por. Quiet, immòbil al peu de l'escala, amb la boca resseca i la gola irritada com si s'hagués empassat un desert, sentint el clatell refredant-se, amarat de suor, mentre el pit li cremava i aguantava la respiració, parant l'orella als sorolls de l'exterior, se sentia col·lapsat, sobrepassat, fins que va semblar-li que la Mingueta mirava escales amunt i això el va fer reaccionar.

Desficiós, d'un impuls sobtat, va desfer el camí i va pujar les escales a grans gambades, saltant els esgraons de dos en dos, pensant en l'escopeta que havia deixat a l'habitació i amb la qual pretenia impedir que entressin a casa. Va empènyer la porta amb precipitació i va agafar-la d'una revolada. El seu germà dormia tombat de costat però no feia soroll. Frenètic, espantat i confós, en aquell estat d'alerta extrema el Pere va creure que l'Anton no respirava i s'hi va apropar per assegurar-se que estava bé.

RUBIO, Iñaki. *Morts, qui us ha mort?*. Barcelona: Comanegra, 2021, p. 140.